

החלטת הממונה על המשמעת

גזר דין

1. הנקבלת הינה תלמידה בחוג לתקשורת ובחוג למדעי המדינה. היא הואשמה בכך שבמסגרת הסמינר "נושאים בפילוסופיה של התקשורת" היא הגישה עבודת סמינריונית ובה קטעים מועתקים ממקורות שונים ללא הפניות לפי כללי הציטוט. על פי הקובלנה, בכך עברה עבירה של הונאה על פי סעיף 29.3 לתקנון המשמעת – סטודנטים (תשס"ח) ועבירה של הפרת הוראות על פי סעיף 29.4 לתקנון.
2. בהכרעת דין נפרדת, זוכתה הנקבלת מעבירת ההונאה, והורשעה בעבירה של הפרת הוראות.
3. הצדדים העלו טענות בפני בית הדין בנוגע לעונש. באת כוח הנקבלת טענה שעצם ניהול ההליך ומשך הזמן שעבר בין הסיכומים להכרעת הדין היוו עונש עבור הנקבלת, ועל כן אין מקום לעונש נוסף. הקובל טען כי על אף הזיכוי בהונאה, מדובר בהפרת הוראות מן הסוג החמור, ושאין טעם לרדת מהרף הרגיל של עונש על הפרת הוראות. לכן ביקש כי ייפסל הקורס, ויושת על הנקבלת הרחקה על תנאי.
4. אינני יכול לקבל את טענתה של הנקבלת שעצם התקופה שעברה באי וודאות היא דבר השקול לעונש, או לעונש ראוי על המקרה. עם זאת, אינני משוכנע שהרבב שנפל בהתנהגות הנקבלת יורד לשורש של הקורס כולו. העונש הראוי במקרה כזה הוא פסילת העבודה בלבד. אמנם, כשמדובר, כמו במקרה הזה, בסמינר, קשה מאד מבחינה פרקטית להפריד בין פסילת העבודה לבין פסילת הקורס. אולם פסילת העבודה היא העונש הראוי מבחינה עקרונית, ואם זה גם משאיר פתח לכך שהתלמידה תוכל, אחרי הגשה של עבודה תקינה, לקבל קרדיט על הקורס, הדבר מתיישב עם העונש הראוי. ברור כי דבר כזה אינו מובטח, כי בסמינר כשהעבודה נפסלת, אין ערובה לכך שמרצה יהיה מוכן לקבל תיקון. זה עניין שבין מרצה לתלמיד, ובית הדין לא יתערב בו.
5. על כן, אני גוזר את עונשה של הנקבלת כדלקמן:

א. פסילת העבודה נשוא הקובלנה.

ב. הרחקה על תנאי של שנה למשך שנתיים.

ניתן היום, 23.7.17, בהיעדר הצדדים.

יפורסם ללא שם התלמידה.

פרופ' רועי קרייטנר

הממונה על המשמעת